

عنوان مقاله:

منشا وحی در اندیشه مولوی

محل انتشار:

فصلنامه متن پژوهی ادبی، دوره 12، شماره 36 (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

عبدالله نصری - استاد دانشگاه علامه طباطبائی

خلاصه مقاله:

این مقاله در صدد پاسخ به این پرسش است که منشا وحی از منظر مولوی چیست؟ آیا وحی نازل بر پیامبران از جانب خداست یا نفس پیامبر؟ با توجه به آموزه وحدت وجود در مثنوی آیا می توان ادعا کرد که منشا وحی نفس کامل پیامبر است؟ برای پاسخ به این پرسش ابتدا دیدگاه مولوی در باب جهان هستی است و رابطه آن با خدا و انسان شناسی وی مورد پژوهش قرار گرفته است. با توجه به ابیات گوناگون مثنوی انسان استعداد های درونی بسیار دارد که با شکوفایی آنها زمینه برای افاضات الهامات الهی فراهم می شود. انسان با نیل به کمال، از عنایات الهی برخوردار می شود. به زعم مولوی وحی یک شعور پنهان است که پیامبر آن را با گوش جان می شنود. نزول وحی از آسمان الوهیت است، نه از درون پیامبر. هر چند شرط شنیدن آواز حق طهارت درون است اما درون فقط زمینه ساز دریافت کلام حق است، نه تولیدکننده آن. در مقام فنا نیز خم وجود پیامبر به دریای حق متصل می شود تا نطق او گویا شود. از نظر مولوی وحی کلام خداست و هر که خلاف آن را ادعا کند، کافر است.

کلمات کلیدی:

انسان، تجلی حق، وحی، جبرئیل، حقیقت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1408984>

